

Heterochromia iridum

Peter Debnár

...keď
 ...ty boli na
 ...pršteky sa letn
 ...MPROMISA
 ...rel som sa jej do oc
 ...odne a darovala mi
 ...vdu," súhlasil som a poda
 ...z tejto strany je tu
 ...zvončeky na saniach. "To
 ...DOKONALE, SK
 ...zofovala ... a tým ma dostala
 ...sa?" "Vám ... ľám dokonalá?"

FORZA MUSIC • 2014

Copyright © Peter Debnár, 2014
Slovak edition © FORZA MUSIC, spol. s r.o., 2014

All rights reserved

DETEKTÍV
FORZA

ISBN 978-80-89359-69-1

Heterochromia

iridum

Peter Debnár

§

Najprv som videl iba jej ruky. Vlastne jednu. Chcela vziať presne to isté jablko ako tá moja. Prsteň na nej nemala, to som si všimol. Obyčajná ženská ruka. Neveľká, možno trochu viac žilnatá, ale inak celkom normálna ruka. Nechty, žiadna sláva. Francúzska manikúra to rozhodne nebola. Moje prsty boli na jablčku o stotinu sekundy skôr. A tie jej drobné drsné pršteky sa letmo dotkli mojich.

„To je moje jablko,“ vyhlásila nekompromisne.

„Fakt? Ale ja som ho držal prvý,“ odvetil som pobavené a pozrel som sa jej do očí.

„Možno, ale určite mi ho rád prepustíte,“ zapriadla zvodne a darovala mi ten najkrajší úsmev na svete.

„Máte absolútne pravdu,“ súhlasil som a podal som jej ovocie. „Vlastne ho aj tak nechcem, z tejto strany je trochu nahnité.“

Zasmiala sa zvonivo ako zvončeky na saniach. „To je zvláštne. Všetko, čo sa na prvý pohľad zdá dokonalé, skrýva nejakú

anomáliu, "zaфілозоfovala si, a tým ma dostala úplne.

„A aká je tá vaša?“

„Vám sa zdám dokonalá?“ odpovedala otázkou.

„Možno. Podľa toho, čo skrývate.“

„Tak dobre. Uvidíme.“

Pohodila havraními vlasmi a sňala si slnečné okuliare. Pozerala sa mi rovno do očí. A ja som sa uvidel v tých jej. V očiach, aké som dovtedy nikdy v živote nevidel. Pripomínali mi draho-kamy. Jedno bolo modré ako zafír, druhé zelené ako smaragd.

„Dokonalá je príliš slabé slovo,“ podarilo sa mi po dobrej chvíli dostať zo seba. Vtedy som si uvedomil, že naozaj žijem. Fakt. Tak skutočne. Zrazu som prestal byť len pozorovateľom, ale stal som sa súčasťou reality. Bol som tam, a chcel som tam byť, a chcel som, aby to, aj keď som si ešte nebol istý čo vlast-ne, trvalo stále a rástlo. Bolo to veľmi, veľmi príjemné. A čosi zvnútra mi vravelo, že ten pocit je vzájomný, a že ak teraz odí-dem bez jej mena a čísla, urobím najväčšiu chybu, akú kedy kto na svete urobil.

Igor si prečítal prvú kapitolu rukopisu.

„Toto vôbec nie je zlé. Teda neviem, či to má na tvoje pred-chádzajúce romány, ale na to, že si posledné roky nedal ani riadok, je to vážne celkom slušné.“

„Komplimenty si nechaj pre niekoho iného. Chceš to alebo nie?“

„Jasné, že to beriem. Bude to bomba. Megastar sa vracia na scénu.“ Vysoký holohlavý muž, sediaci za pracovným stolom, spokojne poklopkal po sivom obale s rukopisom.

„Zabudol si na dobré zvyky? To v tomto nóbl kancli nemáš ani bar?“

„Myslel som, že si s tým prestal.“

„Myslel si zle.“

„Tak fajn, čo si teda dáš?“

„Ježiš, to je úplne jedno, len mi niečo nalej. Bez chľastu s tebou v jednej miestnosti už dlho nevydržím,“ odvrkol zlostne tmavovlasý muž.

„Myslel som si, že toto je už za nami,“ povzdychol si vydavateľ.

„Zasa si myslel,“ zavrčal ironicky autor. „Možno myslíš priveľa, mal by si to nechať radšej na mňa. To nikdy nebude za nami, rozumieš?“ zdôraznil.

Muž s holou hlavou vstal z čierneho koženého kresla a zamieril k malej barovej skrinke pod oknom.

„Whisky, vodka, gin...?“

„Gin a nešetri na mne.“

Igor vybral dva krištáľové poháre a doplna nalial. Jeden postavil pred autora, druhý pred seba a opäť sa usadil k stolu.

„Tak teda na návrat.“

„Ako povieš.“ Autor naznačil štrngnutie a obrátil pohárik do seba. „Mám jednu podmienku.“

„Počúvam.“ Väčšinový vlastník a zároveň riaditeľ úspešného vydavateľstva bol skutočne zvedavý, s čím autor vyrukuje. Už to, že sa po takmer piatich rokoch objavil v jeho kancelárii, bolo samo osebe prekvapujúce.

„Text, ktorý som ti dal, bude uverejnený v piatkovej literárnej prílohe *Našich dní*. Spolu s rozhovorom o mojom návrate.“

„Robíš si srandu?“ neveriacky nadvihol obočie.

„Myslím to smrteľne vážne,“ zamračil sa muž s miernou nadváhou a trojdňovým, trochu šedivejúcim strniskom. Potlačil pohárik smerom k domácomu pánovi, čím dal jasne na-

javo, aby nalial.

„Článok o tvojom návrate, prípadne interview a pár fotiek môžem zariadiť. Ale prečo, preboha, chceš pustiť do sveta prvú kapitolu nového románu? Ešte ti niekto ukradne nápad.“

„Je to dôležité. Musí to vyjsť v piatok,“ zdôraznil unavene a odpil si z ginu.

„Ale prečo?“

„Nepýtaj sa, doriti. Proste to urob. Nikdy som ťa o nič neprosil, musím s tým teraz začať?“

„Nie. Bude to v piatkových novinách. Ale ak ten román nenapíšeš, naozaj ma naserieš.“

„Nemaj obavy. Bude to asi najdôležitejšia kniha môjho života,“ v jeho hlase však prekvapivo zaznel smútok.

„Dobre, tak by sme mali dať dokopy ten rozhovor. Chceš k tomu ginu aj kávu alebo niečo iné?“ spýtal sa rezignovane Igor.

„Nič. A prepáč, na rozhovor o mne nemám teraz náladu ani čas.“ Dopil pohár a pobral sa k dverám.

„Začni sa správať profesionálne a sadni si! Takto sa nedá pracovať!“ okríkol ho nahnevane Igor. V tej chvíli zabudol na všetku opatrnosť.

„Pozri, keby som ťa dnes nepotreboval, tak tu nie som. Ale všetkého veľa škodí. Hádám si schopný zbúchať fiktívny rozhovor s autorom bestsellerov. A ak nie, tak to zaves na krk niekomu z tvojej redakcie. Napíš, že som bol v Indii alebo v Peru alebo na liečení, aj tak všetci vedia, že si sem-tam pusťím dolu gágom.“

„A čo mám napísať o románe? O čom to bude?“

„Nie som si istý,“ priznal sa úprimne. „O obsahu knihy radšej nepíš nič, daj tam len tú kapitolu a názov – *Heterochromia*

iridum. Ozaj, a v mojich odpovediach pokojne používaj vulgarizmy, bude to autentickéjšie.“

„Roman, čo to vlastne znamená – ten názov?“

„Je to diagnóza rôznofarebných očí. Tak v piatkových novinách...“ zdublikoval Roman a zavrel za sebou dvere.

P R E D P I A T I M I R O K M I

Roman sa rozvaľoval na posteli v hotelovej izbe, vytapetovanej na béžovo. V jednej ruke držal cigaretu a v druhej pohár na stopke, naplnený červeným vínom. Izba nebola veľká, ale bola čistá a celkom útulne zariadená. Manželská posteľ, dva nočné stolíky, skriňa, písací stôl, stolička a kreslo. Na skrini stál televízor s uhlopriečkou tridsaťtri. Na obrazovke vo vysokom nasadení džemovala nejaká mladá kapela, ale zvuk bol stiahnutý takmer na nulu. Muž sa snažil medzi výbuchmi smiechu vyfukovať dymové krúžky, ale bohvieako sa mu to nedarilo.

„Vieš, že som až doteraz netušil, že moja kniha je vlastne komédia?“

„To si ako myslel? Chceš ma nasrať?“ nasrdila sa mladá žena, ktorá ležala krížom cez posteľ s hlavou položenou na Romanovom bruchu a v ruke držala jeho posledný bestseller.

„No keď mi to tak čítaš tým tvojím monotónnym hláskom, je to strašná sranda.“

„Tak sorry, na dramatický krúžok som fakt nechodila. Mám prestať?“

„Preboha, len to nie. Je to nenormálne sexi,“ uchechtol sa dvojzmyselne.

„Veď preto. Vieš, že je to prvá kniha, čo čítam od školy? Vlastne, ani tam som tomu veľmi neublížila. Všetky obsahy povinného čítania sa dali stiahnuť z netu.

„A vieš, čo sa mi na tebe najviac páči?“ podkušoval Roman.

„Zadok,“ pokrútila seabavedome bokmi.

„Hehe, aj ten, to je fakt.

„A čo ešte? Ale neklam!“ Odložila knihu, otočila sa a ostrými lakťami sa mu oprela o hrud', hľadiac mu priamo do očí.

„Všetko.“

„A vieš, čo sa mne páči na tebe?“ spýtala sa a v očiach jej nezbedne zaiskrilo.

„No daj.“

„Nič. Si starý, ani moc pekný, a ešte aj ženatý, Béééé.“ A vyplazila naňho piercingom prepichnutý jazyk.

„Tak prečo si tu so mnou?“

„To keby som vedela. Ťahá ma to k tebe ako smädného do baru. Ale neviem prečo. A ani dokedy.“ Vzala mu pohár a odpila si z vína. Potom mu zobrala aj cigaretu, raz si potiahla a hodila ju do pohára. Horúci popol zasyčal v krvavočervenej kvapaline. Lily odložila pohár na nočný stolík a obkročmo si sadla na Romana. Ten nelenil. Šikovnými prstami, denne trénovanými na klávesnici, jej bez problémov rozopol čiernu podprsenku a tvár zaboril do nádherne plných ňadier.

Bol posledný septembrový týždeň a vonku bolo ešte stále príjemne. Roman sedel v parku na lavičke a čakal na svoju manželku. Zavolať jej, aby sa dohodli, že si o piatej, keď pôjde z práce, dajú spolu kávu v malej kaviarničke s terasou. Sedel na lavičke a zamyslene hľadel do kríkov pred sebou.

„Hľadáš tam veveričku?“ počul zrazu celkom blízko.

„Prepáč, vôbec som si nevšimol, že prichádzaš,“ ospravedlňoval sa.

„Už som si zvykla,“ mávla rukou štíhla elegantná plavovláska v tmavom kostýme a v lodičkách. „Čakáš dlho?“

„Nie, si presná ako vždy. Kávu?“

„Jasné, veď preto sme tu, nie?“ zasmiala sa Monika.

Presunuli sa k malému baru a objednali si dve pressá. Sedeli v bielych plastových kreslách pod slnečníkom, pili kávu a rozprávali sa. O práci, o jeho novej knihe, o prospechu ich dcéry. Ale Roman mal na srdci niečo iné. Oveľa dôležitejšie. Majster slova, oceňovaný kritikmi a obdivovaný čitateľmi, nevedel nájsť odvahu, aby povedal svojej manželke to, čo jej chcel povedať už niekoľko mesiacov.

Keď dopili kávu, Monika navrhla, aby sa trochu prešli. Držal ju za ruku, ale jeho stisk bol studený a slabý.

„Musím ti niečo povedať, Monika,“ odhodlal sa konečne. Otočil sa k nej, a v tom istom momente zbadal prichádzať z bočného chodníka dve chichotajúce sa slečny vo veku okolo dvadsaťpäť rokov. Vyššia bola brunetka v džínsoch a bunde, nižšia čiernovláska v čiernych legínach, pletenom svetri a s obrovskými slnečnými okuliarmi na usmiatej tvári. Roman priam cítil, ako zbledol, keď sa dievčatá pri nich zastavili.

„Dobrý deň, ste to naozaj vy?“ splasla rukami čiernovláska s potmeľúdkym úsmevom.

„Do... dobrý ,“ zajachťal Roman.

„To nie je možné! Sám Roman Roklina. Som vaša veľká fanúšička. Zhodou okolností mám v kabelke váš posledný román. Mohla by som vás poprosiť o venovanie?“

„Iste, žiadny problém,“ odvetil už o čosi pokojnejšie.

Lily rozopla veľkú koženú kabelu s kovovými ozdobami a podala Romanovi knihu, z ktorej mu čítavala. Tentoraz sa však určite bavila lepšie ona.

Roman vytiahol z náprsného vrečka menčestrového saka pero a opatrne otváral knihu tak, aby náhodou nenatrafil na venovanie, ktoré v nej už bolo.

„A vaše meno?“ spýtala sa Monika. Obaja na ňu nechápavo pozerali.

„Predsa kvôli venovaniu,“ vysvetlila.

„Aha, samozrejme. Volám sa Liliana.“

Roman pristúpil na jej hru. *Najsladšej potvorke Lily venuje Roman*, načarbal a podal jej knihu.

„Oddanej čitateľke Liliane venuje Roman Roklina,“ prečítala nahlas Lily a usmiala sa na nich.

„Mohol by si byť aj originálnejší,“ rypla si doňho manželka a teraz sa usmial aj Roman.

„Ďakujem pekne. Dúfam, že sa ešte niekedy uvidíme.“

„Bude mi potešením,“ uškrnul sa Roman.

Dievčatá sa rozlúčili a chichotajúc sa pokračovali v prechádzke. Lily sa ešte otočila a znovu si premerala Romanovu ženu.

„Mladá ťa normálne balila,“ skonštatovala Monika sucho.

„To sa ti len zdá. Čaro okamihu,“ mykol plecami Roman.

„A čo si mi to chcel vlastne povedať?“ spomenula si.

„Aha, takmer som zabudol.“ Zrazu o tom nechcel hovoriť.

„Pred časom som bol v kasíne a niečo som tam prehral,“ zaklamal bez mihnutia oka.

...

Roman nehľadal nič, aspoň si to myslel, a pritom našiel všetko. Lily nebola iba mladá a krásna, bola aj plná života, spontánna a nepredvídateľná, raz smutná, inokedy veselá, plná emócií, nemala potrebu nič predstierať. Aj on k nej bol otvorený a vrazil jej všetko presne tak, ako to v danej chvíli pociťoval. Bolo to absolútne oslobodzujúce. Možno kedysi pred rokmi niečo podobné prežíval aj s Monikou, ale už to bolo nenávratne preč. Svoju ženu mal rád, ale bola to ešte láska? Možno skôr vzájomný rešpekt a spoločné záväzky.

„Takmer som jej to povedal...“

„Čo a komu?“ vyzvedala Lily medzi hltmi šunkovej bagety.

„Monike predsa, o tebe.“ Romanovi sa páčil ešte aj spôsob, ako jedla. Neskorému obedu sa venovala naozaj precízne. Používala ústa, zuby, prsty. Bagetu hrýzla, sem tam si kúsok ulomila, napchala do úst a poobližovala si umastené prstíky. Zapíjala ju orosenou kolou, ktorú podchvíľou otvárala, trochu si logla a znovu dôkladne zaskrutkovala uzáver. Niekedy nechápal, kde sa do nej všetko to jedlo zmestí.

„Mám chuť na zmrzku, pôjdeš so mnou?“ spýtala sa a odhryzla si ďalší kúsok.

„Jasné, pôjdem s tebou, kam len chceš.“

„A čo si jej chcel vlastne povedať? Že spávaš s mladou kočkou? To by akože načo bolo dobré?“

„Chcel som jej povedať, že sa s ňou mienim rozviesť.“

„A čo potom?“ zaborila pohľad dovnútra bagety.

„Vezmeme sa. Odídeme niekam na juh. Ja budem písať, a ty môžeš byť napríklad na materskej,“ opatrne navrhol, ale vyznelo to skôr ako názov ďalšej kapitoly z jeho knihy.

„Pokiaľ viem, ty už jedno dieťa máš.“

„Petra už má šesťnásť. Začína chápať, čo je to láska. Pocho-pí aj toto.“ Ale ani sám neveril slovám, čo práve vypustil z úst.

„Aké jednoduché, však?! A určite to pochopí aj tvoja žena. Si skurvený sebecký debil. A čo keď sa o pár rokov bachneš do ďalšej kočky? Tak potom sa rovnako jednoducho vykašleš na mňa?!“ skríkla Lily a rozhodila rukami. Kus šunky vyletel z bagety a rozcapil sa na chodníku. Okoloidúca panička so psíkom na vôdzke sa karhavo pozrela na hlučné dievča, ktoré ju takmer okydalo jedlom. Psovi sa to naopak páčilo a vrhol sa smerom k Lily.

„Fuj, Harry! K nohe!“ Pritiahla si psa na vôdzke bližšie, aby sa nemohol dostať k chutnej šunke, a s nesúhlasným krútením hlavy, mrmlúc si čosi o nezdvorilej mládeži, sa rýchlo aj so vzpierajúcim sa miláčikom vzdialila.

„Choď preč, Roman,“ povedala Lily a zvyšok bagety hodila do plastového vreca na odpadky stojaceho pri lavičke.

„To sa predsa nikdy nestane. Lúbim ťa, Lily,“ priblížil sa a chcel ju objasť.

Odtiahla sa a ruky nastavila do obrannej pozície.

„Choď preč. Vážne. Prosím ťa.“

„A čo tá zmrzlina? Mala si na ňu chuť,“ skúšal.

„Už ma prešla. Nechaj ma samu. Zavolaj mi, ale nie dnes. Dnes už nemám náladu.“ Poslednú vetu zdôraznila, aby po-chopil, že nemá cenu vyjednávať.

„Tak dobre. Zajtra. Ahoj, Lily.“

Odišiel a nechal ju tam samu, ako chcela. Sediacu na ope-

radle lavičky, so sklonenou hlavou a rukami objímajúcimi kolená. Aj toto bola Lily. Vždy nepredvídateľná.

...

Nasledujúci deň jej zavolať. Nedvíhala. Skúšal to viackrát. Buď bolo obsadené, alebo nezdvihla, alebo číslo bolo nedostupné. Roman to nevzdával, vytáčať jej číslo znova, no stále s rovnakým výsledkom. Bol čoraz nervóznejší a podráždenejší. Doma s ním nebola reč. Nevedel sa sústrediť na písanie. Nová kniha bola ešte len v prípravnej fáze a on vôbec netušil ako ďalej. Večer radšej chodil na prechádzky alebo do blízkeho baru na pár deci vína, ako by mal zostať doma a bez príčiny štekať na všetkých okolo seba. Monika to pripisovala únave a stresu z očakávania čitateľov.

Roman mal za sebou niekoľko úspešných kníh, ktoré viedli v rebríčkoch predajnosti, a dve z nich boli aj sfilmované. Podľa autora to s pôvodným príbehom malo pramálo spoločné, ale ľudia na ne do kín chodili a jeden z filmov získal aj prestížnu cenu na filmovom festivale. Meno Roman Roklina sa stávalo zárukou úspechu. A priaznivé ohlasy prichádzali nielen od čitateľov, ale aj od literárnych kritikov. *Komercia na úrovni* – znel najnovší titulok, ktorý si autor v súvislosti s jeho posledným románom v novinách všimol.

S Monikou sa stretol ešte počas štúdií. Zoznámil ich Igor. Bola to jeho spolužiačka a kamarátka ešte zo strednej. Roman už mal za sebou nejaké vzťahy, ale nič vážne. Po škole si Igor s pomocou svojho otca založil vydavateľstvo a Roman v ňom vydal jednu z prvých úspešných lastovičiek. Dobrý manažér a slušný spisovateľ urobili postupne z ničoho niečo. Monika

zostala tehotná a Roman nevidel žiadny dôvod, aby ďalej odkladali svadbu. Až po čase si začali obaja uvedomovať, akí sú si vlastne vzdialení, a hoci sa o tom spolu nikdy nerozprávali, obaja vedeli, že to, čo spolu prežívajú, sa nedá v žiadnom prípade nazvať osudovou láskou.

Vzťah s Lily bolo niečo úplne iné. Nikdy predtým niečo také nezažil. Bola pre neho múzou, drogou, darom a prekliatím zároveň. Tých pár dní, čo sa mu neozvala, boli pre Romana čistým abstákom. Bolo to niečo podobné, ale oveľa intenzívnejšie, ako keď sa pokúšal prestať fajčiť. Nemohol myslieť na nič iné ako na cigarety, bolela ho hlava, triasli sa mu ruky. Najviac ho rozleptával pocit bezmocnosti a neistoty. Nič mu nepovedala a on nevedel, či ju ešte niekedy vôbec uvidí. Keby bol poverčivý, bol by si myslel, že mu to nádherné stvorenie počarovalo. Po niekoľkých dňoch bez odozvy na telefón aj na správy to už nevydržal, a hoci mu Lily zakázala, aby chodil k nej domov, neposlúchol ju, a vybral sa tam. Vedel, kde býva, pretože ju bol raz odprevadiť až domov. Ale bol iba pri vchode do domu. Hore ho nepustila, vraj má priveľký neporiadok a musela by sa pred ním hanbiť. Vlastne ani nevedel, na ktorom poschodí býva. Na sídlisko prišiel taxíkom. Pred trinásťposchodovým panelákom povedal taxikárovi, aby na neho počkal, a šiel ku vchodu. Prezeral si menovky na zvončekoch a vtedy si uvedomil, že vlastne nepozná ani jej priezvisko. Na to, ako zúfalo bol do nej zaľúbený, vedel o nej naozaj žalosťne málo. Potom našiel tlačidlo, ktoré hľadal. Bolo v ôsmom rade odspodu. Stručné, jasné, výstižné. Nebolo ako ostatné, na ktorých boli menovky vytlačené na počítači a úhľadne vložené za sklíčkom. Plexisklo na jej zvončeku bolo prelepené bielou samolepkou s čiernym centrofixovým nápisom – LILY.

Roman ho stláčal niekoľkokrát. Potom ho možno ešte minútu držal zatlačené. Nič. Stál tam a čakal, kým sa niekto objaví vo vchode. Po dobrej chvíli išiel akýsi dôchodca vyniesť smeti a Roman sa mu prešmykol poza chrbát. Stlačil gombík, aby privolať výťah, ale bol príliš nervózny, aby naň počkal. Už na treťom poschodí, keď začal lapať po dychu, si uvedomil, že to nebol dobrý nápad, ale aj tak sa rozhodol, že na to ôsme poschodie vyšliape, aj keby mal skončiť s infarktom na áre. Vydýchal sa a o čosi pomalšie pokračoval. Steny pôvodne žlté so zeleným soklom boli teraz ošúchané a vyblednuté a minimálne každá druhá žiarovka chýbala. Na poschodí boli tri byty. Na dvoch dverách sa leskli mosadzné štítky s menami a s priezviskami ich majiteľov. Tretie dvere označenie nemali. Zaklopal. Nik neotváral. Skúsil znovu.

„Lily. Lily otvor! Viem, že si tam!“ zvolal a silno na ne zabúchal.

„Hľadáte niekoho?“ vystrčila sa z vedľajších dverí staršia pani s natáčkami vo vlasoch.

„Dobrý večer. Prepáčte ten hluk. Áno, hľadám. Lilianu.“

„Asi myslíte to milé čiernovlasé dievča, však?“

„Áno, to je určite ona.“

„Viete, veľmi ju nepoznám. Vlastne som ju tu videla len tri či štyrikrát, ale vždy ma slušne pozdravila,“ chválila ju pani.

„A kedy ste ju videli naposledy?“

„Asi tak pred týždňom. Prišla ráno, akurát som šla do obchodu po čerstvé pečivo. Strašne zívala,“ informovala ho podrobne.

„Môžem vás o niečo poprosiť?“

„Nech sa páči.“

„Ak by ste ju znova videli, povedzte jej, že ju tu hľadal Ro-

man. A nech mi zavolá. Budete taká láskavá?“ snažil sa byť čo najmilší.

„Prečo nie. Ak ju uvidím a nezabudnem, určite odkážem,“ pritakala ochotne.

„Ďakujem vám veľmi pekne. Dovidenia.“

„Dovi, dovi.“ Pozerala za ním, kým sa nepobral preč.

Ty určite nezabudneš, baba klebetná, pomyslel si Roman, keď znovu schádzal po schodoch. Len čo si bol istý, že zaliezla do bytu, vytiahol z vrečka cigarety a jednu si zapálil. Nevedel, čo si má o tom všetkom myslieť, a v tej chvíli na to ani nemal silu. Kým došiel dolu, bolo dávno po cigarete. Čakajúcemu chlapovi v aute zadal adresu svojho obľúbeného podniku. Potreboval nejaký alkohol.

...

Na to, aby bol spisovateľ úspešný a dokázal sa písaním aj uživiť, musí mať veľa čitateľov. Roman si to plne uvedomoval, a preto takmer nikdy neodmietal, pokiaľ mu to situácia dovoľovala, pozvania do knižníc, kníhkupectiev či škôl na rôzne besedy, čítačky či autogramiády. Mal rád kontakt s čitateľmi a stretnutiam s nimi sa nebránil. A nikdy sa na ne špeciálne nepripravoval. Na otázky odpovedal otvorene a spontánne, ak mierili príliš do súkromia, odpovedi sa radšej vtipne vyhol, alebo rovno povedal, že na túto otázku neodpovie. Vždy sa snažil byť sám sebou, ale keď bol niekto príliš dotieravý a vytočil ho, dotyčnému priamo povedal, čo si myslí.

Každý rok ho pozývali na hodinu literatúry do štvrtého ročníka strednej školy, ktorú kedysi sám navštevoval. Vždy sa tam rád vracal. Zo dvaja či traja profesori, ktorí ho vtedy uči-

li, boli ešte stále v aktívnej službe. Ale poznať ho musel celý profesorský zbor, aj keby nechcel. Jeho fotografia s jedným z jeho románov v ruke visela hneď vedľa maturitného tabla 4.C z roku 1988, na ktorej sa osemnáštročný Roman Roklina usmieval od ucha k uchu. Mal by si radšej plakať, s takým účesom na hlave, pomyslel si vždy, keď prechádzal chodbou popred tablo.

Pri tých študentoch aspoň na chvíľku prestal myslieť na Lily a zanietene s nimi debatoval o knihách. Pár mladých malo so sebou jeho romány a on im do nich na požiadanie vpisoval venovania s podpisom. Niektorí sa s ním chceli aj odfotiť a on neprotestoval. Vraj len, že keby to bol vedel, aspoň by si umyl vlasy. Ale zasa, vždy lepšie ako na tom table, nezabudol zdôrazniť. Celá trieda zaburácala smiechom.

„Keď píšete knihu, vkladáte do nej svoj pohľad na svet, alebo sa dokážete odosobniť a píšete príbeh len očami fiktívnych postáv?“ spýtal sa chudý mladík s okuliarmi, ktorý sa pravdepodobne aj sám venoval písaniu.

„Myslím, že sa to ani nedá. Občas sa mi stane, že vezmem do rúk niektorú z mojich starších knížiek, alebo sa hrabem v poznámkach a v nevydaných poviedkach, a spätne natrafím na situácie, ktoré sa odohrali v mojom živote alebo v živote mojich blízkych. Hoci v momente, keď som ich písal, som si tento fakt neuvedomoval. Takže aj keby som nechcel, podvedome budem do svojich rukopisov vždy dávať niečo zo seba.“

Niektorí študenti mali Romana skutočne načítaného. Prihlásilo sa kučeravé dievča s pehami. Chvíľu sa okúňalo.

„Slečna, počúvam vás,“ povzbudil ju autor.

Dievčina sa váhavo postavila. V ruké stískala jednu z Romanových starších kníh.